

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Landsbybørnene. Anden Del

Citation: Ingemann, B. S.: "Landsbybørnene, Bd. 1", i Ingemann, B. S.: *Landsbybørnene, Bd. 1*, Det danske Forlag, 1943, s. 239. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann06tom-shoot-idm140151565352416/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Landsbybørnene, Bd. 1

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Ingen jo Mening eller Sandhed i en virkelig Stemning. Andet end Øreklang er Sangen jo ikke i vor Tid. I de to Aar, jeg har kjendt dig, er det jo ogsaa første Gang, jeg har seet dig begejstret for Fædrelandet.»

»Underligt nok! nu, jeg forlader det, mærker jeg først rigtig, der er saadant Noget til« — svarede Anton.

»Vi kunde nok Alle have nødig at forvises eller paa anden Maade miste vort Fædreland for rigtig at elske det« — sagde Sundby. — »Det er saa længe siden der er skeet noget Stort og Mærkeligt. Siden hin ene Dag 1801 har vi jo ikke mærket, vi var et Folk. Debatterne mellem Høire og Venstre i vor indre Statsudvikling og Litteren over Alting i Bladene er der nok Liv og Vid, men ingen Poesi og storartet Aand i. Saadan er det alievegne. Men pas paa, Anton! der kommer Noget — der *maa* komme Noget, der vækker de store Folkeaaender, saa de see — den Gudsaaend, der svæver over vort Chaos! — kommer den Tid, vil du maaske ogsaa drømme om andre Eventyr, end din Barne-Prindsesse og det halve Rige, som Floitespiller og Tenorist.«

»Herre Gud! er det da nu Ingenting?« — sukkede Anton.

»Det siger jeg ikke« — svarede den alvorlige Sundby og lagde Haanden paa hans Skulder — »men Ide maa der være i Eventyret — en stor, mægtig Ide, der kan gribe ind i Verdenslivet — eller dog i det enkelte Folkeliv. Personlighedens Triumfer giver jeg ingen Pibe Tobak for.«

Anton taug og faldt i Tanker. Han steg atter op paa Dækket og saac tilbage mod Fædrelandet. Dampskibshjulene brusede. — Den sorte Dampsky fløj hen over Havet. Det sidste Glimt af Danmarks Kyster var forsvundet.